

Posamezna številka 6 vinarjev.

„DAN“ izbija vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v ponedeljkih pa ob 3. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1'20, z dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20'—, polletno K 10'—, četrtletno K 5'—, mesečno K 1'70. — Za inozemstvo celoletno K 30'—, — Naročnina se pošilja upravnistvu. — Telefon številka 118.

DAN

NEODVIŠEN POLITICEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravnistvo: Učiteljska Tiskarna, Frančiškanska ulica št. 6. Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglašanje plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslani in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglašanju po: pust. — Za odgovor je priložiti znamko. — Telefon številka 118.

Stari zgledi.

Kmalu bo minilo 60 let od onega dogodka (1853) ko se je pojavil knez Menčikov v Carigradu in je visoki portu predložil zahteve, zaradi katerih je nastala vojna. Visoka porta (Turčija) se je namreč čutila tako močno, da je ošabno napovedala vojno.

Kaj bi ne? Lahko je računala na pomoč Anglije, Francije in Avstrije. Tudi kraljevstvo Sardinija je bilo sprejeto v zvezo, z obljubo, da bo dobila zato odškodnino. Prusija (tedaj še ni bilo današnje Nemčije) je bila neutralna, ker ji ni kazalo vmešavati se v zunanji boj. Najbolj se je gnala Avstrija, ki je v imenu zaveznikov zasedla podonavsko kneževino. Kaj se je zgodilo potem, je znano. Sledila je t. zv. Krimska vojna, pri kateri so hotele evropske velesile naučiti Rusijo ponižnosti, da bi ne silila proti Balkanu in da bi se ne dotaknila Turčije. Rusija je vojno po bojih pri Sevastopolu srečno prestala — zato pa so v Evropi sledile vojne l. 1859, 1864 in 1866. Po teh bojih sta nastali v Evropi dve novi velesili — obe na račun Avstrije. Ko je l. 1870, izbruhnila vojna med Francijo in Nemčijo, se je Rusija revanžirala Nemčiji za to, da je bila v Krimski vojni neutralna.

Ona Avstrija, ki je tako varovala Rumunijo, Turčijo in Balkan pred Rusijo — je sama izgubila dežele.

Danes je zveza evropskih držav popolnoma drugačna.

Zapadne države vodijo politiko. In te države zahtevajo — da se Turčija omeji na mal košček ob Mramornem morju. Iste velesile Francija in Anglija, ki sta v Krimski vojni prisilili Rusijo, da se je odrekla svojih zahtev na Balkanu, iste velesile zahtevate danes od Turčije, da izroči zasedene dežele na Balkanu — zmagovalcem.

Rusija je pred 35. leti kljub krimski vojni stala pred vratmi Carigrada — Francija in Anglija sta izprevideli, da je treba balkansko politiko popolnoma izpremeniti.

Avstrija pa ima še danes, kakor pred 60 leti enako politiko in hoče z Rumunijo delati svojo posebno politiko, kakor l. 1853.

In kakor pred 60 leti — raste tudi sedaj na vzhodu nov piemont — ob morju pa skuša Italija dobiti upliv na Albanijo.

Pred 60 leti so imeli od take politike dobiček drugi — in sedaj...

Oj Ljubljanci, oj zaspanci!

III.

Preustrojitev Avstrije v ustavno državo po želji Nemcev in Ogrov je bila z »decembersko ustavo« l. 1867 dovršena, na papirju zelo moderna, a

LISTEK.

M. ZEVAKO:

V sencu jezuita.

(Dalje.)

To reki je potegnil izza pasa dolgo bodalo in se postavil v nastop. »Spravi bodalo, Spadakapa,« se je zaslišal sonoren glas. »Česa želite gospodje?«

In moška postava je stopila kralju naproti.

»Eh, bogme, gospod vitez De Ragastan, človek vam mora čestitati, da ste tako dobro zastraženi!«

»Kralj!« je zamrmral vitez De Ragastan.

»Nazaj, Spadakapa. Oprostite, sir! Toda kdo bi se bil mogel nadejati velike časti, ki ste jo namenili temu skromnemu bivališču. Naj blagovoli vaše Veličanstvo stopiti v to sobo!«

Ragastan je odprl sosednja vrata.

»Hvala, vitez,« je rekel kralj. »Toda zdi se mi, da sem slišal razgovor, ko so se vrata odprla. Ali me nič ne povabite, da se za hip udeležim družbe, ki jo imate pri sebi?«

»Sir,« je dejal Ragastan osuplo, »pri meni ni druge družbe kakor gospa kneginja De Ragastan in neko ubogo dekletce...«

»Šel si bom v čast, ako me seznanite s tema damama!«

v istini še nadalje nemškomadarsko centralistična. Slovani so ostali brez posebnega vpliva, najmanj pa je zažela beseda slovenskih poslancev. Saj pa je vlada vedno lahko z vso mirnostjo prezirala slovenske želje, kajti od mož, ki so vso prevažno in usodno imenitno dobo ustavnih bojev nastopali ponižno, nečidno in silno klavirno, se ji ni bilo bači resnega odpora ne v parlamentu, ne doma. Volilci so bili vedno pohlevne ovčice, poslanci pa vsegamogočni veljaki, ki niso trpeli nobene kritike in nobene opozicije. Vlada je vedela, da voditelji Slovencev nimajo nobenega poguma, nobenih stalnih načel in nobenega jasnega programa. Naravno vodstvo je imel v žalostni slovenski politiki dr. Bleiweis, a on je »trezno« molčal, pošiljal kvečjemu druge v boj ter je z dr. Tomanom in dr. Costo celo pobijal odločnejši narodni program, ki sta ga zagovarjala radikalnejša dr. Josip Vošnjak in pa Luka Svetec.

Boljši so bili uspehi doma, in deželnozbornske volitve l. 1867. dokazujejo, da se je narod začel zavedati in da je tudi inteligenca postajala samozavestnejša vzlic hladnoči vodilnih ljubljanskih politikov. Po vzgledu K. Dežmana so se nezanesljivi strebarji in bojazljivci odločili od odločno narodnih vrst ter so postali nemškutarji. Mladina, mladi obrtniki in mladi akademiki pa so bili avantna garda na kulturnem in družabnem torišču, kjer jih mogočni politični bogovi malih duš in ozkega obzorja niso mogli ovirati. Tako so se hitro razcvetele čitalnice, dramatična in pevska društva. Začele so se velike narodne slavnosti, kjer so narodni govorniki prebujali in navduševali narod k vztrajnosti vzlic polomom političnih prvakov.

No, narodno gibanje je bilo v letih 1860 do 1870 vendarle živahnjše v obmejnih krajih, ko v Ljubljani in na Kranjskem sploh. Ljubljancani so bili pač z vsem hitro zadovoljni. Tam pa, kjer se godi narodu najhujše, na mejah in v mešanih krajih, tam je boj vedno živahnjši in resnejši. Idealno požrtvovalni pravniki, učitelji, zdravniki, uradniki, obrtniki in duhovniki so žrivovali svoj denar, svoj avanzma in včasih tudi svoje zdravje za napredek in osvobojo naroda. Nemci so jih preganjali, predstojniki ovajali, višji cerkveni krogi grdo gledali, a oni se niso bali ničesar. Medtem ko je ljubljansko temo le malokdaj predrlo solnce gorkih žarkov, je drugod vse plamenelo. Štajerski rodoljubi so se pogumno borili pod vodstvom vztrajnega dr. Stefana Kočvarja in neumornega, slovansko čutečega Davor. Trstenjaka; pomagali pa so jima krepko dr. Janko Sernek, dr. Josip Vošnjak, Herman Raič, dr. Razlag, dr. Prelog, prof. Majciger, prof. Šuman i. dr. Na Koroškem je držal kvišku narodno zastavo dosledni in junaški Andrej Einspieler, ki

se ni bal niti ječe, na Goriškem je deloval nesebični idealist dr. Karel Lavrič s tovariši, v Trstu Ivan Naberger, slovenski duhovniki in mladi akademiki. Tako je prihajala toplota in pogumnost v Ljubljano od zunaj ter je začela krepiti opozicijo proti dr. Bleiweisovi »treznosti«. Bleiweis je imel absolutno besedo le še v »Citralnici« in v »Slovenski Matici«, toda tudi tam so se že oglašali opONENTJE proti njegovi samooblastnosti. Kujževni boj, ki sta ga vodila Anton Jančič in Celovcu v Slovenskem Glasniku in Josip Štritar na Dunaju proti Bleiweisu, se je kmalu preselil tudi na politično polje. Mladi politiki so osnovali radikalnejše liste tudi po drugih slovenskih deželah in vsi so zahtevali več doslednosti in radikalnejše politike v slovenskih zahtevah doma in v parlamentu. Žal, da je bil najvažnejši trenotek že zamujen. Poslej se je le popravljal, kar se je od leta 1848. nadalje pozabilo, zagrešilo in zamudilo.

Tako se je zavedalo ljudstvo vedno bolj svojih narodnih pravic in kultura je rasla čudovito naglo. Toda dualizem je bil že v veljavi in preklicali ga ni možno več. Prav ta nesrečni dualizem pa je povzročil med Slovenci prvo radikalno ločitev duhov, Narod je spoznal, da so postopali njegovi državni poslanci neslovansko, in celo nepošteno. Začelo je torej celo med krotkimi Slovenci vreti proti vse nesreče krivi politiki dr. Tomanu in tovarišev.

Vstal pa je zopet dr. Bleiweis ter je skušal to politiko zagovarjati. Zaman! Štajerski Slovenci so ustanovili (1868.) proti »Novicam« prvi večji politični list »Slovenski Narod«, ki je postal glasilo narodnih radikalcev. Ivan Tomšič mu je bil pogumen in duhovit urednik, dr. Josip Vošnjak, Josip Jurčič in Fran Levstik pa izvršni sodružniki ostrih peres, ki se niso bala ničesar in nikogar. Levstik sam je začel izdajati še zabavljivo humoristični list »Pavilho« v kojem je neusmiljeno bical ljubljanske cmo-kavzarje, »stare« Bleiweisovce. Tako so nastali »Staroslovenci« in »Mladoslovenci«. Boj je bil hud, a zmagan so mladi. Takrat — v letih 1868 do 1871 so začeli »mladi« prirejati po

češkem vzoru tudi tabore, t. j. velikanške shode pod milim nebom. Ti shodi so bili najboljše politična šola za ljudstvo. Ljudski govorniki dr. V. Zarnik, Božidar Raič, dr. Jos. Vošnjak, dr. R. Razlag, dr. Lavrič, dr. Tonkli, Jos. Noll i. dr. so govorili za zjedinjeno Slovenijo ter za popolno enakopravnost v šoli, uradu in cerkvi. No, vlada je tudi te tabore kmalu prepovedala, ker je čutila, da piha med Slovenci krepkejši veter. Po večjih mestih so se začela snovati politična društva, ljubljanska »Slovenija« pa je veslala še nadalje pod zastavo z geslom »Vse za vero, dom, cesarja!« V Gorici je ustanovil dr. Lavrič napredno »Sočo« in v Ljubljano se je iz Maribora preselil »Slovenski Narod« l. 1872 ter je postal l. 1873. prvi slovenski dnevnik. Toda »stari« so se ga zbalili ter mu nemudoma osnovali opozicijo s katoliškim »Slovencem«. Začel se je domači boj. Najradikalnejši Mladoslovenec dr. Razlag se je, žal bolehen in užaljen umaknil l. 1875., »mladi« so nato popustili od svoje radikalnosti in tako je prevzel vodstvo zopet dr. Bleiweis z duhovščino. Slama je zgorela in megla je legla na Ljubljano! Iv. K.

Poincaré — predsednik francoske republike.

Versailles, 17. jan. Pri drugi volitvi je bil ministrijski predsednik Poincaré z 483 glasovi izvoljen novim predsednikom francoske republike.

Novi predsednik francoske republike, Raymond Poincaré, dose-danji ministrijski predsednik, ima komaj 52 let. Rojen je bil dne 20. avgusta 1850 v Barle-Duc v Lorenu. Studiral je pravo in se posvetil advokaturi. Leta 1886. je postal šef poljedelskega ministrstva, leta 1889. je prišel prvič kot poslanec v zbornico. Takoj v začetku je pokazal izvanredne sposobnosti na finan-

čnem polju. Leta 1893. je postal v kabinetu Dupuy naučni minister, pozneje finančni minister. Leta 1895. je funkcioniral v kabinetu Ribot kot naučni minister, ko pa je Ribotov kabinet demisioniral, je bil Poincaré izvoljen podpredsednikom poslanske zbornice. Leta 1906. je bil imenovan senatorjem, leta 1909. pa članom akademije. Ko je dne 10. januarja 1912 kabinet Cailleaux podal svojo demisijo, je Fallières poveril sestavo novega kabineta Poincaréju.

Poincaré je misijo sprejel, četudi je bila zanj naravnost velikanska žrtev. Bil je znan v Parizu kot eden izmed najboljših advokatov in je vodstvo vlade pomenilo torej zanj veliko materialno škodo. V svojem kabinetu si je pridržal sam portfelj zunanjega ministrstva in se kot tak izkazal diplomata prve vrste. Zadnje mesece je v evropski mednarodni politiki vsekakor igral prvo vlogo.

Njegovo ime je postalo znano posebno v sedanji balkanski vojni. Poincaré se je v tem historičnem balkanskem preporodu izkazal javno kot velikega, iskrenega prijatelja Slovanov, posebno pa Jugoslovanov, vsled česar si je pridobil simpatije vsega slovanskega sveta.

Poincaré je strokovnjak na juridicnem in finančnem polju in govornik prve vrste. Kot diplomat je postopal vedno skrajno oprežno, s hladnim noudarkom in je pristaš mirovne ideje.

Francija je lahko ponosna, da je izvolila za svojega predsednika tako odličnega moža, ki vživa svetovni slo.

Turčija na razpotju

KOLEKTIVNA NOTA IZROČENA.

Carigrad, 17. januarja. Vele-vlasti so kolektivno noto Partij že izročile. Pred izročitvijo so imeli poslani skupno sejo.

PORTA SE ŠE NI ODLOČILA.

London, 17. januarja. Po carigradskem poročilu »Timesa«, se je včeraj v vojnem ministrstvu vršila

Mestna hranilnica ljubljanska

v Prešernovi ulici številka 3

je od 1. januarja 1913

zvišala obrestno mero za vse — stare in nove — hranilne

vloge na

4½ od sto.

Rentni davek od obresti plačuje sama.

Ni se bilo mogoče ogniti takšne časti.

In Ragastan je stopil vstrežljivo proti sobi, kamor je gledal kralj malo prej tako radovedno s svojega zidu skozi stekleno okno.

Preden pa je odprl vrata, se je obrnil še enkrat h kralju.

»Vaše Veličanstvo želi nemara ostati nespazano? Pod katerim imenom naj ga predstavim?«

»Predstavite me kot francoskega kralja,« je rekel Franc I. enostavno.

Toda vitez ni bilo treba izpolniti te čudne zahteve. Jedva je odprl vrata in stopil v sobo za svojim gostom, že je vzkliknila deklica, ki je sedela poleg kneginje Beatrice:

»Kralj! Kralj!«

Izgovarjaje to besedo z glasom polnim groze, je zrla preplašeno na Franca I., kakor da vidi prikazen.

Kralj je pozdravil ženski s tisto lahkotnostjo, ki je bila včasih nersamna, včasih preljubeznjiva — kakor se mu je pač ljubilo.

Beatrice je bila vstala, mereča kralja z dostojanstvenim, skoro strogim pogledom.

»Milostna gospa,« je izpregovoril Franc I., ne da bi razodeval njegov glas le količkaj globoke in resnične ganjenosti, ki ga je navdajala, »ali hočete oprostiti premu vitezju Franciji, da vas za trenotek zmoti v mirnem pokoju, ki ste ga uživali? Šel sem s temi plemiči mimo hiše, in ko sem se spomnil, da

stanuje v njej gospod De Ragastan, si nisem mogel kaj, da ne bi potrkal na njegova vrata in mu povedal še enkrat, kako odlično ga spoštujem. In zdaj moram še dodati, da mu zavidam srečo, biti združenemu z damo tolikšnega dostojanstva in tako dovršene krasote.«

»Sir,« je odgovorila Beatrice tako visokostno, da se je za trenotek pojavila rdečica celo na kraljevem obrazu, ki je bil vendar tako malo vajen zardevanja, »ni dvoma, da je še bolj častno kakor čudno in nenavadno, da se je kralj francoski slučajno izprehajal po ulicah v preprosti obleki meščana, prišel ravno mimo te hiše in izvedel, da stanuje v njej gospod vitez De Ragastan. Toda naj si bodo pravi nameni Vašega Veličanstva kakršni koli, kralj je dobro došel v tem bivališču. Zileta, dete moje, oprite se razburjenja, ki vas je pripravila vanj ta prevelika čast, in pomagajte mi ponuditi njegovemu Veličanstvu okrepčilo — saj veste, da kralju ne more streči razen naju dveli...«

Tako govoreča je Beatrice naglo prišla Zileto za roko, izkušaje jo odvesti.

Toda že se je poklonil Franc I., rekoč:

»Tisočkrat vam hvala, gospa kneginja, za vaš pristrčni sprejem. Toda prosim vas, ostanite. Povedati vam imam reči, ki ne trpe odloga.« Obrnil se je proti trojici plemi-

čev, ki so se bili ustavili ob vhodu sobe.

»Gospoda,« je dejal, »izvolite me počakati.«

»Spadakapa,« je rekel Ragastan, »pobrigajte se za naše slavne goste.«

Obenem je pomežiknil Spadakapi, ki mu je povedal z enakim znamenjem, da hoče strogo paziti na plemiče.

Trojica je odšla z njim v sosednjo sobo.

Kralj se je obrnil nato proti Beatrici in Ragastanu.

»Sedita, prosim,« je dejal s podvojenjo prijaznostjo. »Tu sem vajin gost — etiketa nas tu nič ne briga.«

»Sir!« je rekel Ragastan in se naklonil. »Vaše Veličanstvo naju obsiplje...«

»Ne, ne. Sesti morata, obadva. In ker je gospa kneginja blagovolila opaziti,« je dodal z zloveščim usmevom, »da prihajam v navadni meščanski obleki, hočem, da tudi ravna ta z mano kakor z meščanom.«

Kralj je ponovil svoj migljaj, in Beatrice je morala nehotu ubogati.

Zileta se je bolj zrušila v svoj naslonjač nego sedla.

Edini Ragastan je vztrajal, da hoče stati, in ni maral ugoditi laskavemu kraljevemu vabilu; tako ni samo kazal svojega spoštovanja, marveč se je mogel tudi svobodneje gibati, ako bi se zgodilo kaj neričkanovega.

»Vitez,« je rekel kralj nato, »nismo še pozabili, da ste prišli v Pariz iskat svojega sina, in živo se zanimamo za uspehe vašega poizvedovanja. Kaj ste dognali?«

»Žal, da še ničesar, sir. Nobene sledi še nimamo v rokah.«

»In vendar se vam je dal veliki profos na razpolago?«

»Grof De Monklar je storil vse, kar je bilo v njegovi moči, sir. Njegovi dobri volji moram priznati vso čast.«

»Ali niste rekli, da hočete predeti tudi v Dvor Čudežev?«

»Da. Tam je zadnji kraj, kjer se še nekoliko nadejam izvedeti kaj.«

»Prišel sem vam ponuditi možnost.«

Ragastan se je naklonil, ne da bi odgovoril.

Beatrice je obvisela na kralju z globokim pogledom.

Zileti, ki je videla, da se dela Franc I., kakor da je ni spoznal, se je po malem vračal pogum.

»Nocoj,« je povzel kralj, »namerja veliki profos nekakšen pohod proti rokovanjem Dvora Čudežev. Ti ljudje imajo na čelu dva strašna razbojnika, ki se imenujeta Manfred in Lantné.«

Beatrice se je morala premagati z vso silo svoje volje, da ni zakričala, Prebledela pa je vendarle.

Toda kralj ni opazil te bledosti; izgovoril je bil te dve imeni samo zato, da presodi njih učinek na Zileto.

seja generalnega in admiralskega sveta. Zdi se, da se Porta še vedno ni odločila ali naj nadaljuje vojno ali pa sklene mir. Na vladi se morajo vsekakor dogajati zelo tajni dogodki. »Morning Post« piše, da je imela turška narodna skupščina včeraj zopet sejo in da so informacije poslancev iz Carigrada v London polne najboljših nad. Poslaniki velevlasti bodo imeli zopet sejo v ponedeljek.

Carigrad, 17. januarja. O tekstu kolektivne note varujejo tu najstrožjo tajnost. V noti se na oster način opozarja Porto na odgovornost, katero bi zvalila nase, ako bi povzročila nadaljevanje vojne. Velevlasti opozarjajo Porto tudi na to, da bo gotovo potrebovala finančno podporo, katere pa pod nobenim pogojem ne bo dobila, ako bo nadaljevala vojno. Porti se svetuje, naj odstopi Drinopolje in prepusti rešitev vprašanja Egejskih otokov, velevlastim. Ako bo Porta vpoštevala želje velevlasti, potem se lahko še zanaša na finančno in moralno pomoč Evrope. Kolektivno noto je izročil kot doyen avstrijski poslanik Pallavicini. Ostali poslaniki so bili prisotni kot priče. Minister Noradaghian je izjavil, da vzame izročitev note na znanje in da bo Porta na noto kolikor mogoče hitro odgovorila.

Carigrad, 17. januarja. Neposredno po izvršitvi kolektivne note se je sestel turški ministrski svet, da se posvetuje o odgovoru na noto. Seja je bila kratka. Jutri se vrši zopet seja ministrskega sveta, na kateri se bo napravil odgovor na noto. Seja bo jako važna, ker se bo vlada bavila z vprašanjem odgovornosti v notranjem in zunanjem položaju. V vladnih krogih se domneva, da bo Turčija rešila zase Egejske otoke.

GRŠKE LADJE ZA BOLGARSKO ARMADO.

Atene, 17. januarja. Bolgarska vlada se je na pristaniško zapovedništvo v Pireju obrnilo s prošnjo, naj da Grška na razpolago parnike za bolgarske čete v Dedeagači in Traciji.

SPOPAD PRI ČATALDŽI.

Carigrad, 17. januarja. Pri Derkosu je prišlo včeraj do spopada med turškimi vojniki in neko bolgarsko vstaško četo, kateri so priskočili na pomoč tudi redni vojniki. Na turški strani je bilo osem vojakov ranjenih.

Dnevni pregled.

Včerajšnja konfiskacija »Dnevca« je dokaz, da na Kranjskem ni mogoča nobena več svobodna kritika. Nemški listi v Gradcu in v Mariboru z imeni pridigujejo bojkot proti slovenskim tiskom (Slučaj Zatkan!) in nihče jim tega ne brani. Mi pa smo samo pribili slučaj, kako se postopa s slovenskimi gosti v mariborskih nemških kavarnah — in že smo bili konfiscirani. Ko se bomo pritožili, se bo reklo, da nas to, kar se tiska v Gradcu in Mariboru — ne briga. Zato, ker je v Avstriji taka pravica, da se v enem kraju lahko konfiscira, kar se v drugem tiska. Ker konfiskacij ni konca, bomo napravili druge korake, da pridemo do pravice.

Kočevarjem se zdaj pod klerikalno-nemško vlado — dobro godi. Kar ob kolena se tolčejo. Nemška »posest« tam dol rase da je veselje. Odpora pa nikjer nič. Vlada in kleri-

kanci so kranjskim Nemcem zdaj taka opora, da je že škandal. Slovenski živeli se ubija in slov. občine — Draga in dr. so postale nemško-kočevske gnezdo! Iz Kočevja se poroča, da se je zadnjih 5 let kočevska naselbina pomnožila za 20 — renegatov! Pri nas pa držimo roke v žepih in gledamo v zrak!

Dragi Luka! Ko se danes dopolne vkrkam v Trstu na parobrod, ki me prepelje daleč, daleč od tebe v Ameriko, poslavljam se s solzami v očeh od tebe, četudi si kriv samo ti, da moram tako daleč po svetu. Prosim te pa, dragi Luka, pazi vsaj v bodoče, kajti — v tretje gre rado. (Trikrat je že šlo. Op. ured.). Tisoč poljubov in pozdravov, tvoja zapuščena in skrivnostni valovom izročena A. K. V Trstu, dne 18. januarja 1913. — Še nekaj! Prav si naredil, dragi Luka, da si se odpovedal predsedništvu »cekarvereina« na Zabjaku; saj veš, da to me tiste grde ženske že dve leti tako grdo opravljale. Pusti tudi glavno uredništvo »Domoljuba«, ker veš, da to ni za tebe. Tiste krajcarje, kar ti to nese, lahko prišparaš pri ženskah; pa raje name misli. Še en poljubček in pozdravček! Samo tvoja A.

Brzojavka. Harem v turški tiskarni. Krasotice prve vrste imajo prednost.

Slovenski sultan Luka I.

Volitev v okrajni šolski svet v Črnomlju. Pri včerajšnji volitvi učiteljskih zastopnikov v okrajni šolski svet črnomljski sta bila soglasno izvoljena dosedanja napredna zastopnika Šetina in Megušar, za njihova namestnika pa Lovšin in Burtel. Vse priznanje vrlenu in neustrašenemu učiteljskemu črnomljskega okraja!

Občinske volitve v Beljaku. V petek so bile v Beljaku občinske volitve za drugi volilni razred mestne občine. Kot odborniki so bili voljeni: Lekarnar Lud. Abmann, hotelir I. Paltinger, slikarski mojster Oto Stage, mesar Jos. Kramar, trgovec z usnjem Erhard Troger, trgovec Lud. Adamitsch, hotelir I. Mozer, hišni posestnik F. Majer, mizarjski mojster I. Baumgartner in Polnigg; kot namestniki: mizar Leopold Mayer, hišni posestnik Matej pl. Milssi, hišni posestnik Makso Steiner, zidarski mojster Rup. Sternath in pekovski mojster Leop. Januhal.

Besede brez podatkov. Proti delovanju »Schulvereina« po slov. krajinah smo že pisali v brezštevilnih slučajih. Kolikokrat smo opozarjali na dogodke, namere in nedostatke v našem boju ravno proti tej in neji sorodni organizaciji »Südmarki«. V jedni zadnjih svojih številkih obelodanja mariborska »Straža« uvodnik, baveč se z vsiljivostjo »Schulvereina«, »Stražina« kritika kot taka je popolnoma umestna in bila bi tudi na mestu, če bi člankar ne odeval vsega s tako meglo tajnosti. Pisec navaja, da je krivda »Schulverein« napredovanja — posebno v manjših, nepremožnih in večino tudi zelo zadolženih občinah — v tem, da prevzema ta raznarodujoča organizacija proti garanciji nemškega značaja šol, občinam bremena, ki narastejo le tem potom troškov za nove graditve. Naravna posledica tega je, da v desetletju zgube take občine značaj in lice slovenskih. Sedaj je »Schulverein« zopet na delu v neki zelo siromašni in zelo zadolženi občini. Občina je morala bojda v zadnjem času zvišati občinske doklade od 30% na 100%, a vrhu tega morfa sezidati novo šolsko poslopje za svoto 46.000 K. Koncem konca so pozvana obrambna društva, da pomorejo,

če ne se boče zgodilo kot na Terni pri Mariboru, koder so se bojda ondotni prebivalci obrnili na C. M. D., ki jim pa ni priskočila. — Stvar nam ne ugaja. Prvič, se nam zdi neprimereno o stvari pisati, kateri se ne da niti imena, niti določenega krajevne označila. To je slepmišenje, ki je sicer pri nas že v razvadi pod krinko, da se nasprotnike ne sme informirati. Smešno! Kot bi ne dobili le ti že itak drugih informacij. Drugič, pa se ne moremo otrestiti neprijetnega občutka iz dvojnih razlogov. Tiče v onem očitaniu C. M. D. Na jedni strani diši očitanie močno po strankarskem zavijanju ki je na drugi strani seveda tako, da zamore škodovati naši družbi. Pozivljamo končno »Stražo«, da je v vsem obsegu točna in pride s fakti.

O štajerskem dež. zboru nam pišejo iz Gradca: Kot zvemo od oseb ki imajo neposrednega stika z deželno vlado misli le-ta vpošklicati štaj. dež. zbor za sredo svečana. V vseh krogih nemških strank je čutili živahno gibanje v prilog delazmožnosti, a slov. klerikalci še do danes niso formulirali svojih zahtev. (Najbrže sami zanje ne vedo. Op. poroč.). Dež. namestnik grof Clary je imel pretečeni terek z odbornikom Robičem in dr. Korošcem pogovor, v katerem jih je naprosil, da naj se natančno izrazita. Poslanca sta obljubila to za prihodnji teden. Jedna glavnih točk ki bode na dnevnem redu zbornice, bode zvišanje učiteljskih plač. Če pa se bode moglo vsaj le deloma odgovarjati pravičnim zahtevam učiteljstva, je odvisno zopet od ugodne rešitve malega finančnega načrta v drž. zbornici, kajti iz lastnega je dežela prestaba. Upa se, da bodo vsaj za to točko slov. klerikalci prenehali z obstrukcijo. Če pa se pogajanja razbijajo, se bode morala vlada odločiti ali sklene razpust, ali le zopetno odgoditve zbornice. Za zadnje se prav posebno zavzemajo nemški klerikalci.

Štajerski drobiž. V znamenju noža in sekire je šel mladi Martin Planko iz Podlesja pri Celju v Kostrence, da bi tamkaj pri svoji ljubici Mariji Plahuti vasoval. Seboj si je vzel spremljevalca Ivana Ribizla. Ker pa je vedel, da ima v osebni Franca Brečka tekmeča, se je še vrhu tega oborožil s težko sekuro. Oba sta se skrila za neko drevo ter počakala Brečka, na kar sta planila nanj. Planko je prizadjal Brečku težko rano na obrazu. Planko pa je sam dobil v prihodnjem trenutku zabodljaj z nožem v desno gornje bedro. Oba sta težko ranjena. — Iz Smarja pri Jelšah poročajo, da so prišli na sled ponarejenim kronam, ki so podobne onim iz ogrske, samo, da so lažje in motnejše. Zmes obstoja iz cina in svinca. Kot letnico imajo ono leta 1903. Istotam so pred kratkim našli ponarejeni kov za 20 vinarjev. Splošno trdijo, da je prišel ta denar iz Hrvaške. — Pasji kontumac je razglašen po vsem celjskem okraju. Pse se ne sme jemati v noben javen lokal. Ne zadošča tudi, jih voditi brez nagobličkov na vrvi. V vseh občinah celjskega glavarstva si morajo posestniki psov nabaviti znamke s številkami. Znamka velja v največjem 3 K. — V Mariboru so pokopali v petek generalnega majorja E. pl. Rziho. Star je bil 78 let ter živel zadnja leta svoje upokojitve v Mariboru. — Okradel je nek približno 25 let star delavec v neki krčmi v Mariboru 50 let starega kmeta Veselka. Veselko, ki je bil že vinjen ko je k njemu prisedel delavec, je

temu plačeval, a v vinjenosti kmalu zaspal. Ko se je prebudil, ni bilo ne mošnje, ne denarja. — Varnostne razmere v Mariboru in okolici so postale naravnost neznosne. Pasantje, ki morajo v noči domu so redno izpostavljeni napadom in insultom. Slaba mestna straža, od katere je v službi komaj 11 do 12 mož (po 24 ur) vsled obsežnosti rajonov vsakega posameznega stražnika, in v stanu skrbeči za potrebnim povdarkom za javni mir in red ter varnost mešanov. Mestna uprava pa izmeče raje tisoče za pangermanske namene, kot za odpravo prav sibirskih razmer.

Vojska na Balkanu L. 1912. Peti in šesti sešitek tega prezanimivega dela, za katero se najširša javnost nad vse zanima, sta objemena izšla v zalogi »Katoške Bukvarne« v Ljubljani. Ta dva posebno pa prihodnji sešitek se bodo odlikovali po zanimivih slikah vojnih pozorišč in vojnih dogodkov. Nadaljni sešitki izidejo zopet v rednih tedenskih presledkih. Temeljito znanje pisateljev strokovnjakov jamči za trajno vrednost tega dela. Naročniki se lahko še vsak čas prijavijo, nakar se jim dopošljejo izišli sešitki.

Smrtna nesreča. Včeraj ob 11. uri dopoldne se je ponesrečila 67 let stara posestnica Marija Volčič iz Stražišča pri Kranju. Šla je po vodo k vodnjaku, ki se nahaja na dvorišču. Ko se je nagnila nad vodnjakom, ji je spodrsnilo in uboga žena je padla v vodnjak. Začela je klicati na pomoč, toda nihče je ni slišal. Nesrečnica se je utopila.

Pri igri se težko poškoval. Pred kratkim se je v Idriji igralo več otrok, med katerimi se je nahajal tudi rudarjev sin Stanislav Tušar. Ne daleč od kraja, kjer so se otroci igrali, je stal neki enajstletni deček, ki se je zabaval s tem, da je metal v gruho igrajočih se otrok kamenje. Pri tem je zadel kamen Tušarja v oko, ki je ubogemu otroku takoj izteklo.

Posledice alkohola. 8. t. m. zvečer je prišel posestnikov sin Peter Koritnik iz Lukovice v brezoviški občini malo pijan domov in je legel v svojo posteljo v hlevu, kjer je navadno spal. Okrog devete ure zvečer se je prebudil iz spanja in je prižgal svečo, ki je stala tesno poleg postelje. Kmalu nato pa je zopet zaspal, ne da bi svečo ugasnil. Tako se je zgodilo, da se je vnela postelja, ki je začela goreti. Hlev je bil naenkrat ves poln dima in živina je postajala nemirna, kar je povzročilo, da je Koritnikov oče stopil pogledat v hlev. Ko je odprl hlevna vrata, mu je bušilo v obraz celo morje dima. Pred vrati je našel svojega sina v nezavesti in omamljenega. Ena izmed krav je kmalu potem poginila.

Tatvina. Vdovi Tereziji Šimenc v Savljah je neznan tat ukradel iz zaprtega predala, kjer je imela večjo vsoto denarja, sto kron.

Pomoč hega zakonske žene — nekaznjivo. Najvišji sodni kot kasacijski dvor na Dunaju je razpravljal dne 15. t. m. o obtožbi oziroma oprostitvi nekega Frana Brode iz Tešina, ki je bil obdolžen, da je pripomogel neki omoženi ženski k pobegu, odnosno, da jo je izpeljal nje možu. Brode je dejal, da mu je žena tožila, češ, da jo njen mož žali in da ž njo slabo ravna. Rekla mu je nekoč, da bi takoj zapustila moža, samo, če bi imela toliko denarja, plačati si drugo stanovanje. Brode ji je ponudil denar, nakar je šla žena z otroci, ko moža ni bilo doma, v

drugo stanovanje. Mož jo je pa le izsledil in stvar je prišla pred sodnijo, koder je pa bil Brode oproščen, češ, da ni pri tem zvičajno postopal. Pritožba ničnosti drž. pravdnštva na kasacijski dvor pa je bila tudi od kasacijskega dvora zavrnjena, a ne radi pomanjkanja zvičajnega postopanja — to tiči že v tem, da je žena šla iz stanovanja moža, ko tega ni bilo doma — pač pa, ker je Brode s tem je pomagal ženi na pobeg, da se ta reši surovosti moževih, katerim je bilo doletje toli izpostavljena.

Ljubljana.

Maier in Jeglič. Kar se teh dveh šolskih možakarjev — pedagogov tiče, se lahko reče: Kakršen nadzornik, tak učitelj. Maierjeva kvalifikacija o Jegliču je pod nullo. Jegličev respekt pred Maierjem — pa tudi! Zdaj je Maier s klerikalnim dež. šolskim svetom na delu, da potegneta iz sleparske luže kanalijo, za to pa bo klerikalna stranka — kakor si ljudje po Ljubljani šepetajo, — Maierja dobro nagradila. Če bi kak napreden učitelj napravil le deset del Jegličeve sleparije, bi bil že zdavnaj na cesti, pa tudi — na Zabjeku. Ta klerikalna morala na Kranjskem smrdi kot gnojnica, ampak: banda vkup drži!

Dr. Lampe in Teodor Černe. Kdo je pripomogel Božidarju Černetu ali Teodorju Schwarzu do predsednika na Kranjskem? To ni bil drug nihče kot dr. Lampe in dr. Šusteršič. Predno je bil Schwarz imenovan za Kranjsko, je že dr. Lampe kar privatno s Schwarzem korespondiral! Schwarz je bil Šusteršič-Lampetov kandidat za predsedniški stol na Kranjskem, ko se mu še sanjalo ni, zdaj pa je, umevno — njun hlapec! Tako je, pa nič drugače!

Ivan Murnik. Včeraj dopoldne je umrl po dolgi in mučni bolezni cesarski svetnik Ivan Murnik, tajnik trgovske in obrtne zbornice za Kranjsko v p., vitez železne kro-ne III. reda, vitez Fran Jožefovega reda itd. Pokojnik je deloval v vseh narodnih društvih z nenavadno energijo. Ivan Murnik je bil velik prijatelj revežev in sirot. Slovenski narod bo blagega pokojnika vedno ohranil v trajnem spominu. Pogreb se bo vršil v ponedeljek ob 3. uri.

Osebnost. Odvetniški izpit pred izpraševalno komisijo sta napravila včeraj gg. dr. Tone Gosak in dr. Ivan Lavrenčič, odvetniška koncipijenta v Ljubljani. Cestitamo!

Gledališče in kinematograf. pod tem naslovom prinaša »Laib. Zeitung« v verzih zanimiv prepis med gledališčem in kino. »Kino« priporoča gledališču, da naj dela nje-mu enako in bo zopet napolnilo svojo hišo.

Iz gledališke pisarne. Danes popoldne ob treh se igra »Rošlin in Verjanko«, zvečer »Večni mornar«.

V Wagnerjevi veliki operi »Večni mornar«, ki se zadnjič v sezoni uprizori nočjo v nedeljo zvečer (izven abonementa, za lože nepar, začetek ob sedmih), poje, kakor že naznanjeno, vlogo Sente gdč. Mira Koroščeva, primadona zagrebškega deželnega gledališča. Opozarjamo na to gostovanje vnovič, ker se obeta izreden umetniški užitek. Gdč. Koroščeva si je kot pevka v Wagnerjevih operah iztekla tolik sloves, da je za letošnje Wagnerse priveditvo angaževana na Wagnerško gledališče v Bayreut — pač najvišja odli-ka, ki jo more doseči pevka Wagner-skih partij. Ne dvomimo, da bodo

M. ARCIBAŠEV:

Upor.

(Dalje.)

A ni rekel tega; vrnil se je k svojemu delu z ganjenim čuvstvom, ponosen na svojega sina. In mislil je na tiste čase, ko je sam iskreno sanjal o tem, da bi rešil prostitutko in jo prerodil k novemu življenju.

»Potem je odšla od mene... drugače... In hvala Bogu, o pravem času sem se prepričal, da, ako kdo želi njihove rešitve, so to oni, ki rešujejo, a nikoli tiste, katere se rešuje!«

In Nikolaj Ivanovič si je prižgal cigareto in pričel resno in zamišljeno pisati.

XI.

Isti dan na večer je šel Dmitrij Nikolajevič peš na Vasiljevski Ostrov k enemu svojih tovarišev, s katerim je bil zelo dober prijatelj, z namenom, da bi mu razložil vse in ga prosil sveta, kako bi se dala najbolje urediti zadeva s Sašo. Sam ni vedel, kdaj mu je ravno prišel ta sklep v glavo, a ni se dal več razdreti, dasi ga je skoro mučil.

Med potjo se je neprestano spominjal, v kako življenja polnem, skoro blaženem razpoloženju, je bil odšel ta dan iz bolnice. Vse se mu

je zdelo dobro, mило in lepo: sani izvoščkov, tiri po snegu, stražniki z brkatimi obrabi in njegovo lastno telo, v katerem je valovalo bodro, kdovekam koprneče čuvstvo. Težko je šel od Saše; bil je trenutek, ko bi ji skoro povedal čas za sestanek. Ko je bil že zunaj, se je spomnil na to in sram ga je postalo; vendar pa mu je bila prijetna ta misel. In vso pot je mislil, kako vračje in razvneto sta se poljubljala; v glavi mu je krožilo nekaj svetlega in telo se mu je napejalo.

Zdaj je hitel mračen in nemiren po ulicah.

»Oče pravi, da bi bilo to zdaj zelo nerodno in zoprno... In jaz sam mislim tako.« je pripomnil v mislih, vesel, da misli popolnoma tako, kakor razumnik in pisatelj oče. »A ako jo moram zdaj pustiti, kakšno pravico sem pa imel, da sem jo poljubljaj? Eh, imel ali ne!... Prijetno je bilo in nikakor ne grdo... A zdaj je grdo! Ali sem bil mar zares zaljubljen vanjo takrat?... To so neumnosti!... Naj govorim karkoli, ona — je javna vlačuga! In v... tako se pač ne morem zaljubiti!«

Obenem pa mu je bilo prijetno spominjati se vsake besede in vsake kretnje Sašine. Njena bela obleka, tako čista, vonjajoča po svežem blagu, ki se je prijemala tako dobro, mu je zableščala v očeh.

»Pohotnost, in nič drugega!« je pomislil naenkrat, da bi se pomiril. Dasi je pričevali vedno pohotnost k grdim čuvstvom, ga je vendar ta razlaga umirila; tako grozna je bila zanj misel, da bi se mogel zaljubiti v bivšo javno žensko, pa naj bi bila zdaj kakršnakoli.

»In treba je končati vse to na mah... Oče ima čisto prav! Kakšen tepec sem jaz; pri vsakem drugem bi se to izšlo lahko, lepo in enostavno, a meni se je izšlo tako nerodno, umazano... in jaz sem sam se zapletel na nelep način! Zakaj sem tako nesrečen? Kako da se mi nobena reč ne posreči? Ali mar nisem hotel najboljšo, a rezultat je blato in umazanost! In zakaj umazanost? Ne zaradi tega, ker sem jo potegnil iz blata in tudi ne zaradi tega, ker sem jo poljubljaj na koridoru. A zakaj pa? Je pomislil z obupom Dmitrij Nikolajevič. »Morda zaradi tega ker sem za trenutek pripustil možnost kakega zblizanja med seboj in njo, pripustil ji misel, da bi mogel jaz ljubiti žensko, ki se je oddajala vsem. Jaz sem se nekako postavil v isto vrsto z njo; namesto rešitelja sem ji postal prijatelj, ki ji je zelo blizu! To je isto blato! A ona je gotovo zaljubljena v me!« se je spomnil naenkrat z grozo. »O, kako je vse to težavno! Treba je končati, končati! Da, na vsak način; dal ji

bom denarja za šivalni stroj, da se preživi prve mesece. Več pa ne more nihče zahtevati od mene!« se je razjezil skoro na glas, z nejasnim ogorčenjem proti nečemu, kar je trdovratno — očitajoče zbadalo in skledel v prsih. Ta trenutek je prišel že do hiše, kjer je stanoval študent Vasilij Fjodorovič Semjonov. Semjonov je bil bolan za sušico, zato je čepel vedno doma. Tudi zdaj ga je dobil Dmitrij Nikolajevič doma, rumenega, mračnega in utrujenega od neprestanega kašlja, ki se je še pojačal na večer in zaradi vlažnega vremena.

»A, ti si,« je rekel Semjonov, ko je odprl vrata.

Njegova soba je bila silno zaka-jena s tobakom, ki ga Semjonov ni opustil, dasiravno je bil bolan na pljučih.

»Zopet kadiš!« je rekel Roslav-ljev s prijateljskim sočutnim glasom in odlagal plašč in čepico.

»Saj je vseeno!« je mahnil nedo-ložno z roko Semjonov; v njegove-m glasu ni bilo drugega izraza, kakor topa ravnodušnost.

»No...« je dejal Roslavljev, sedel in si prižgal cigareto; nato je takoj spregovoril o tem, kar je bil namen njegovega poseta.

»Prišel sem k tebi v neki za-devi...«

»No?« je zategnili ravnodušno

Semjonov in gubač čelo vsled muč-nega navala kašlja, ki si ga je pri-zadeval zadržati, napejajoč prsi. Njemu se je vedno zdelo, da nje-gova bolezen in kašelj, izpljuvanje in njegov neprestano okrvavljeni robec ne vzbujajo v ljudeh sočutja, kakor si oni prizadevajo pokazati, temveč le stud in gnus. Kadar je kaš-ljal ali šel v prednjo sobo, da izplju-ne mekrota, je čutil, da se trudijo, da ne bi gledali vanj in se odvrača-jo v stran. In sam sebi se je zdel v takih trenutkih umazan, zoprni, kakor moker, ostuden madež, okrog katerlega je celo stati zoprno. Ob-enem se je vselej zavedal, da ne nosi sam nikake krivde zaradi bo-lezni in njenih posledic, da ima prav-ico biti bolan, pljuvati in kašljati, in da ga nihče ne sme prezirati za-radi tega. Ali navzlic temu je trpel in čutil strašno sovraštvo do vseh.

Od Roslavljeva se je širil za tri korake naokrog svež, prijeten vonj hladnega zraka, ki ga je bil prinesel od zunaj, in duh po mlademu, krep-kem telesu. Ta bodri, močni duh je silil Semjonovu v pljuča in jim je bil prijeten, obenem pa mučno te-žek, in se je zagrizel s sovraštvom v njegovo bolno, smrti se boječo zavest.

»No?« je ponovil Semjonov in zakašljaj: iz tenkih, pekočih ustnic so mu brizgnile drobne pene

Slovenci svoji proslavljeni rojakinji izkazali pristojno pozornost.

V podaljšani Skofji ulici je odprl K. Krapš — znani bivši kavarnar v »Evropi« — kavarno in jo moderno opremil. Ker ima obilo slov, in sploh slovanskih časnikov, izborna kava in pijačo, ga občinstvu toplo priporočamo.

— Zelo zanimiv je letos »Slovenski Ilustrovani Tednik«. Zadnja t. j. 3. številka priobčuje 14 slik, poročila o mirovniških pogajanjih v Londonu, o grško vzhodnem patriarhu Johani III. v Carigradu itd. Posebno zanimive in poučne so razprave »Od Berlina do Londona« (o berlinskem 1878 in o londonskem 1913 kongresu), »Iz čarobnih kuhinj moderne vojne« (s 4 slikami, kako izdelujejo moderno orožje: granate, šrapnele itd.) in »Kaj je vzrok turškemu porazu?«

— »Slovenski Ilustrovani Tednik« si je pridobil kot sodruidne moči prve vrste. V 1. številki je priobčil n. pr. sestavek slavne ruskega vojne pisatelja Nemirowiča Dančenkova; v 2. številki izpoda peresa župnika Segula življenjepis prof. Bezenška, ki živi v Sofiji na Bolgarskem; v 3. št. črtico bolgarskega pisatelja Sp. Konstantinova in Bezenška; jedernato pisano črtico »Doktorjev dolg« od Vlad. Levstika itd. — Sodelovanje so objubili »Slov. Ilustr. Tedniku« priznani pisatelji in umetniki, tako da bo lahko zadovoljil čitatelje, ki žele dobrega zanimivega čtiva. Zahtevajte »Slovenski Ilustrovani Tednik« povsod ter si ga naročite!

— Na naslov pošne uprave se obračamo prebivalci Sv. Petra ceste z vljudno prošnjo naj bi blagovolila, poučiti prodajalko poštnih vrednosti na Sv. Petra cesti št. 12. Zakaj ona noče prodajati znamk? Če hočemo oddati pismo, moramo iti po znamko na glavno pošto, zato — ker jih ona ima na razpolago, samo za tistega kdor kupi pri njej razglednico ali pismeni papir, drugim pa pravi da ima znamk samo toliko na razpolago, kolikor razglednic. Slavno poštno upravo pa prosimo, da to stvar uredi. Prizadeti.

— Kako pride človek pomeni do fotografije: (Predpustni dogodek.) Pretekli teden je zgubil nekdo na cesti 30 vreč. Te vreče je našel Zakotnikov hlapec in je o tem povedal gospodarju. G. Zakotnik je poslal svojega slugo Jožeta Kosa na magistrat, da bi to na policiji naznanil. Naročil je slugi, naj hitro odpravi. Sluga se je res požuril, toda kako se je začudil, ko so ga na policiji naenkrat prijeli, češ da se mora iti fotografirati. Gnali so ga v Sodno ulico in tam so ga fotografirali. Sluga se je seveda branil in je dokazoval, da se mu mudi domov — toda vse zaman. Od fotografa so ga gnali zopet na magistrat in tam so se dali končno previzati, da Jože Kos ni »pravi«. Ali mu bodo sedaj izgotovljeno fotografijo poslali, še ni znano. Jože Kos bi na ta način pomeni prišel do fotografije.

— Tat v cerkvi. Včeraj je sedela v šentklovski cerkvi neka dama, poleg nje pa mlad fant v pelerinu. Ko je dama posegla po žepnem robcu, je zapazila, da je njena taška odprta in da ni v nji denarice. Obrnila se je takoj na svojega sosedo, ki se je delal spočetka nevednega. Ko pa je dama pretiela, da pokliče policaja, je mladi tat posegel v svoj žep in je iz njega prinesel — njeno denarico. Na to jo je urno popihal iz cerkve. Pazite na tatove!

— Božjast je vrgla včeraj na Dunajski cesti nekega moškega. Pri padcu si je razbil čelo. Ljudje, ki so mu priskočili na pomoč, so ga odnesli v bližnjo hišo, kjer se je čez nekaj časa zavedel.

— Mraz. V srednji Evropi je nastal zadnje čase hud mraz. Na Češkem imajo 15°, v alpskih mestih pa celo —20°. Pri nas smo imeli prevečrajšnjim jug — včeraj pa je bilo zopet bolj hladno. V Bosni in Hercegovini je do —23° mraza.

— V nedeljo je bila ukradena v gostilni pri Černetu-Lovšini v Gradšču črna sukinja s črkami R. D. (črno-rumene). Sukinja je imela za vratom baržun in rokave nazaj zapognjene. Tatu zasleduje policija. Pozor pred nakupom.

— V izložbenem oknu trvdke H. Suttner na Mestnem trgu razstavljene so krasne kolajne v srebru in zlatega bronu razne velikosti, in katerih se proslavljajo zmage balkanske zveze nad polumesečem. — Kolajna je v celoti, kakor tudi v vseh podrobnostih umetniško izvedena

ter nam kaže na prvi strani enakomeren križ. Vsaka križeva veja nosi strokovnaško izdelane grbe onih štiri balkanskih držav, ki tvorijo balkansko zvezo. Pod križem se vije polumeseč, ki je čez sredo prelomljen. Nad križem je ob robu kolajne francoski napis: »Balkan balkanskim narodom«. Enak napis v srbskem, bolgarskem in grškem jeziku se nahaja deloma na križu, deloma med srednjim poševnim križevim deblom in zdrobljenim polumesečem. Druga stran kolajne nam kaže vojaka-junaka, ki drži v levici vihrajočo zastavo, v desnici pa vihti sabljo ter v zmagujočem navdušenju prodira naprej med osvojenimi turškimi topovi. V svitu zarje se blišči v daljavi Carigrad, pred vsem slovita kupula Agije Sofije. Čez grzečo topovo cev se vspenja onemogla roka turškega vojaka. Ob robu kolajne je letnica 1912. Vsa kompozicija kolajne je umetniško dovršena ter nam kaže v kratkih točkah z nepisno izkrenostjo izvedenih alegoričnih potezah sklep balkanske zveze ter namen in vspeh ljutega boja. Kolajno, ki je delo švicarskega umetnika je vsega občudovanja vredno, si lahko vsakdo, ki se zanjo zanima, ogleda pri imenovani tvrdki.

— V slučaju lepega vremena je danes godba v »Zvezdi«.

— Kdor hoče obogateti, naj čita današnji oglas zastopstva »Česke industrijske banke« za jugoslovansko ozemlje v Ljubljani.

»Kinematograf Ideal.« Nikdo naj ne zamudi priložnosti si ogledati sijajni detektivski roman »Lov za miljon«. Utis, ki je napravilo to uzorno delo kinematografske umetnosti na obiskovalce, je bil velikanski. Na koncu velekomična burka »Maks se boji vode«, ki zbujata cele salve smeha. Torek velika senzacija »Cirkuška privlačnost«.

— Loterijske številke. Dunaj: 45, 39, 74, 20, 85.

Trst.

Samo še par besed... Gospod »Nekdo« se o stvari bolniških blagajin — kakor sam pravi — zadnjič oglašja v torkovi številki »Eduosti« in sicer začenja z gori navedenimi besedami. »Dan« mu je popolnoma zaprl sapo, da skoraj ni mogel dihati. Zato pa je takoj sklenil, z »Dnevom« nič več polemizirati. Pika nisem, zavijal nisem, ker to lepo delo prepustim drugim. Lahko bi tudi povedal, zakaj sem bil nekdanji z združenje obeh delavskih podpornih društev in zakaj se danes ne ogrevam za to. To je odgovor, ki ga je sklamfal skupaj gospod »Nekdo« v osmih dneh. Poprej se je seveda temeljito informiral, če odgovarja poročilo, oziroma odgovor v »Dnevnu« resnici ali ne. Ko pa je izvedel, da je stvar res takšna, kakor je pisal »Dan«, pa je napravil kratek konec. Noče več polemizirati, ampak bo zaneprej molčal in se ne bo vtikal več v take stvari, o katerih je premalo informiran. Postal je torej za en las pametnejši.

Naša ideja kreše iskre. Nar soc. mlad. organizacija v Trstu je imela sestanek. Po sestanku smo sedeli nekateri za mizo, pa se nam je približal mož z dečkom in nas nagovoril: »Čital sem o vašem mladinskem društvu, premišljal sem in sklenil naposled, da vpišem svojega sina... Dovršil je ljudsko šolo, sedaj je v službi — tam govori italijansko, jaz pa sem stare šole. — Časi se izpreminjajo, zato je tudi treba misliti drugače. E dini sin je, rad ga imam, zato naj bo z vami.« — Peljali smo ga kodborniko, da ga je vpisal. Oba sta bila vesela, oče in sin, in mi tudi, zakaj spoznali smo, da vedno bolj napreduje naša misel. — Kadar pridejo starši sami do spoznanja, da je mladinska organizacija zaradi izobrazbe potrebna, takrat bomo lahko rekli: led je prebit, nov dan prihaja!

Z ozirom na debato, ki se je razvila o naših slovenskih podpornih društvih dovolite tudi meni spregovoriti par besed. Popolnoma se strinjam z prejšnjimi dopisniki v strogi obsodbi »človekoljubnosti«, ki so jo deležni člani naših društev, ker sem sam tudi skušil to »človekoljubje«. Iz tega, kar sem sam skušil in, kar sem od družih članov doznal, smelo lahko trdim, da je položaj članov naših društev ne le enak; temveč slabši nego v okrajni bolniški blagajni. Seveda, ako se z delavstvom tako postopa, potem

imajo društva lahko vsako leto tako lepe dobičke in velike kapitala. Komu pa koristijo ti kapitali? Mrtni leže po hranilnicah in jedina korist so obresti. Ko bi se pa obe društvi združili, moglo bi se marsikaj ukreniti v zboljšanje položaja članov. Tako združeni društvi mogli bi si sezidati lasten dom in z bolj človekoljubnimi postopanjem privabiti večino svojega delavstva v svoje okrilje. Tako pa ljudje trumoma odstopajo od društev in resnica je, da je število članstva od leta do leta skoro jednako, če kedaj celo ne pade. Tudi dopisnik »Eduosti« pravi, da se sicer strinja glede postopanja v društvih z dopisniki »Dnevna« a noče škodovati stvari. Mi pa hočemo že enkrat iztrebiti gnilobo iz narodnih vrst. Slova je lepa reč. Tudi mi smo za slovo a ta slova naj nam bo na korist ne na škodo. Bomo li radi ljube slove še nadalje trpeli gnilobo v nar. vrstah? Ne! Mi ne hujskamo proti nikomur a potrebno je, da se pravočasno vrede kričeče razmere v naših podpornih društvih. Vam pa, ki nosite geslo »v edinosti je moč« svetujemo, da se malo pobrigate za te razmere, in če Vam je to geslo res sveto delajte na to, da se združite obe društvi, ter da se bo potem v tem društvu tudi v resnici izvrševalo človekoljubno delo a ne šikaniranje, itd. kot doslej.

Društva.

Cirilmetodarja v Spodnji Šiški. bo imela danes svoj dan. Zborovali bosta obe podružnici, moška in ženska skupno ob pol treh popoldne v »Čitalnici«. Poleg običajnih točk občnega zbora bo na dnevnem redu tudi jako važen razgovor. Posebnih vabil se ne bo razpošiljalo. Udeležite se polnoštevilno!

Slov. telovadno društvo »Sokol« v Železnikih priredi dne 19. t. m. v prostorih brata G. Thalerja običajni plesni venček.

II. veliki lovski ples dne 1. februarja 1913 bode prekašal prvo lovsko prireditev pred dvema leti v vsakem oziru. Oskrbovanje šotorov so prevzele naše požrtvovalne narodne dame pod vodstvom mil. g. županje Franje dr. Tavčarjeve. Ker se vrši prireditev v korist slovenskih lovskih čuvajev-invalidov ter njihovih vdov in sirot, je prireditev pripravljati radi njenega človekoljubnega namena. Slovensko lovsko društvo ustanovi poseben fond za podporo lovskih čuvajev - invalidov in njihovih vdov in sirot — kar je gotovo odobravati.

Ženska podružnica družbe sv. C. in M. na Jesenicah vabi na veliki pustni sejenj v nedeljo 19. t. m. v gostilni Mesar (Ratečan). Vspored jako zanimiv. Godba na migala, pihala in stegala. Vstopnina 50 h.

Gledališko društvo na Jesenicah uprizori v nedeljo, dne 19. t. m. ob 3. uri popoldne v dvorani pri »Jelenu« na Savi burko »Nebesa na zemlji«. Konec ob četrt na šest zvečer. Pri predstavi sodeluje I. del orkestra.

Slovensko gledališče v Mariboru. Po dolgem času gostuje zopet na našem odru režiser ljubljanskega gledališča, gospod Povhe, v burki »Vražji Rudi«. Ta burka se je igrala dosedaj na vseh večjih odrih z najlepšim uspehom. Ker je gost že iz prejšnjih let dobro znan in tu v občje priljubljen, se nam obeta zopet enkrat mnogo zabave. Seveda nam bo tudi kako lepo zapel. Začetek predstave točno ob pol 8. uri zvečer. Ob tem času se vrata zapro. — Pripravljata se ljudska igra »Čarovnica pri jezeru«, v kateri gostuje gospa Danilova. Uprizori se 9. svečana. Tej sledi 23. svečana znamenita zgodovinska igra »Benhur«, ki bo celo nadkrilila igro »V znamenju križa«, na kar že danes opozarjamo slavno občinstvo.

Umor v Šiški.

Ko se je danes zjutraj ob pol dveh vrnil na svoj dom spovednik Sešek, tukajšnje državne železnice, v Šiški, je našel svojo ženo zopet — kot že tudi drugekrat — pijano. Med obema je nastal prepri. Sešek je atakirala svojega moža, ta je planil iz kuhinje, a sunil — tako se govori — ženo, da je odletela nazaj. Ko je zopet vstopil, jo je našel na

tleh ležečo brez življenja.

Sešek je nato hitel sam k orožnikom, ter se javil. Seška so obdržali, dočim se je stanovanje do prihoda sodnijske komisije zaklenilo in pustilo mrtvo v legi, v kakršni so jo našli došli orožniki. Seškova, tako pripovedujejo, je bila že dalje časa ludo

pijančevanju in zapravljanju udana ter je delala svojemu možu neprestano skrbi in bridke ure. Ceravno je ostal zakon brez otrok, je potrebovala Seškova več, kot je zaslužil njen soprog. K drugim slabim lastnostim Seškove, kot pijančevanje, potratno življenje itd., so prišle bojda še razne druge zakonske težave, ki nikakor niso bile ustvarjene, da bi se jih bil nesrečni mož veselil. Kljub vsemu temu, se Sešek nikdar ni vdal pijančevanju, pač pa je

zelo zmerno, priprosto in redno živel.

vrhu tega pa plačeval dolgove, ki mu jih je nakopavala njegova žena. Ko jo je nekoč dobil, prišedši domu, pijano, in ji z lepa prigovarjal, je postal sa divja ter se navalila nani. Vihteča v roki nož, mu je grozila, s smrtjo, in Sešek jo je komaj in komaj umaknil skozi vrata. V sled nastalega hrušča, so prihiteli sosede in jeden od njih, tudi neki železnidar, ji je izvlel iz roke nož ter ga vrgel v nek kot. To je Seškovo še bolj razjezilo, prišla je polno steklenico vina in mu jo vrgla v glavo

s tako silo, da ga je precej poškodovala po glavi in obrazu. Takih činov podvijane pijanosti je bilo vse polno, dokler ni v pretečeni noči ta rodbinska drama dvoje nesrečnih ljudi našla strašnega konca.

Strašne posledice alkohola.

Iz Maribora nam poročajo: Delavec Ivan Reiter, 38 let star, je skupno s svojo šest let starejšo ženo stanoval v Studencih pri Mariboru, v hiši št. 17 v neki podstrešni izbici. Dne 15. t. m. sta se pa izselila v Cesarsko ulico št. 4. Predno je šel Reiter zjutraj na delo, je še izročil svoji ženi znesek 3 K, katere naj bi le ta dala nekemu delavcu, ki ji je pomagal pri selitvi. Ker je pa bila Marija Reiter

huda pijanka,

je tudi tokrat denar, mesto da bi ga bila izročila onemu težaku, zapila v neki krčmi, ter prišla že pozno na večer silno vinjena domov. Ko je dospela v vežo, se je začela opotekati. Padla je po tleh, nakar ji je priskočila na pomoč jedna hišnih strank, ter jo pol nose peljala v sobo. Okrog četrt na 10. uro je prišel domov Ivan Reiter, ter našel svojo

ženo na tleh ležati.

Bila je tako pijana, da se ni mogla zganiti. Reiter, videč, da je žena zopet napravila danj ji denar za pijačo, se je silno razljutil ter začel rohneti in vpiti, tako zelo, da so stranke vse prepišane prihiteli v stanovanje Reiterjevo, koder je bilo še vse v najhujšem neredu. Začele so Reiterja miriti, a ta jim je ves jezen odgovoril:

»Njo bom ubil, sebe pa obesil!«

Ko je bila v četrtek že 9. ura, a se v Reiterjevem stanovanju še ni nič ganilo, so šle stranke v stanovanje. Nudil se jim je strašen prizor. Marija Reiter je ležala z razbito glavjo sredi sobe, gornji del života malone gol, krog nje pa je bilo videti

cele mlake krvi.

Očividno je prišlo po noči do boja med obema zakonskima, a še vedno silno vinjena Marija Reiter je podlegla možu. Orožniki so nemudoma naznanili vso zadevo sodniji, na kar je takoj došla na lice mesta sodna komisija, ki je dognala, da je bila Marija Reiter umorjena na ta način, da jo je nie mož v slepi, divji jezi tolkel z polenom po glavi. Ker o I. Reiterju ni ne duha ne sluha, sumijo, da je i samega sebe usmrtil. Orožniki pridno preiskujejo studenški gozd. I. Reiterja, ki je bil v zadnjem času sekal led pri Treh ribnikih, slikajo njegovi znanci in prijatelji kot zelo mirnega, delavnega in štedljivega moža, ki se je z vsakomur dobro razumel. Doma je Reiter v ptujski okolici.

K umoru v Studencih pri Mariboru se nam še dodatno poročajo: Reiterja so prijeli že naslednjega dne v Lendovi, komor je hotel, da bi se skrtil pred orožniki pri svoji materi. V Lendovi so bili pa že orožniki obvesteni in ga takoj prijeli ter vklenili. Reiter je jokaje takoj vse priznal. Pozneje je še povedal, da je, ko je prišel zvečer domov, najpreje nečedno svojo ženo tepel z jermenom. Ona je pograbila neko posodo in mu jo zagnala v glavo. To ga je tako razkačilo, da jo je pograbil, vrgel ob tla in toliko časa bil s svojimi težkimi škornji po nje glavi, da je izdihnila. Vso noč je potem še prebil pri mrtvi in šele zjutraj, ko je krenil proti Lendovi, se je pojavil v nekem žganjetoču, spil čašico slivovke ter dejal navzočim pivcem: »Zdaj sem pa stebel malo svojo ženo. Grem se obesiti.« Reiterja so izročili okrožnemu sodišču, truplo umorjene pa bodo sodnozdravniško preiskali.

Nainovejša telefonska in brzojavna poročila.

KRANJSKI DEŽELNI ZBOR.

Dunaj, 18. januarja. Deželni zbor kranjski bo sklican na 18. februarja t. l. k rednemu zasedanju.

ČEŠKI DEŽELNI ZBOR.

Praga, 18. januarja. V političnih krogih se zatrjuje, da bo češki deželni zbor sklican v prihodnjih tednih k poskusnemu zasedanju, da poskusi rešiti vsaj vprašanje regulacije plač učiteljem.

VPRAŠANJE RUSINSKEGA VSEUČILIŠČA.

Lvov, 18. januarja. Glasilo poljskih narodnih demokratov »Słowo polskie« poroča z Dunaja: Novi načrt cesarjevega lastnoročnega pisma o rusinskem vseučilišču naznanja ustanovitev rusinskega vseučilišča ter pragmatično konstatira poljski značaj Ivovskega vseučilišča. Načrt določa, da stopijo šele po aktivaciji rusinskega vseučilišča s 1. oktobrom 1916 določila glede Rusinov na Ivovskem vseučilišču izven veljave, da pa ostanejo v prehodni dobi pravice poljskega jezika nedotaknjene. Načrt pa ne obsega nobenih določil glede namestitve vseučilišča. Iz česar se da sklepati, da se bo vseučilišče ustanovilo v Lvovu. Načrt cesarjevega pisma je baje nesprejemljiv.

SITUACIJA V MIROVNIH POGAJANJH.

Sofija, 18. januarja. Mirodajni tukajšnji krogi so ravnotako kakor londonski in peterburški uverjeni, da se bo Porta udala in se bo do mirovna pogajanja kmalu zopet nadaljevala. Tudi kar Ferdinand sodi o položaju optimistično.

Carigrad, 18. januarja. Mladoturški in vojaški krogi so pričeli iznova hujskati na vojno. Častniki so izročili poveljniku Nazim paši memorandum, v katerem zahtevajo, da ostane vlada v vprašanju Odrina trdna, ali pa naj odstopi. V Perli in Stambulu je bilo po noči raztresenih mnogo tisoč letakov, ki so hujskali na vojno proti glavrom. Danes zjutraj so bili na mošejah nabiti lepaki, ki zahtevajo obnoveitev vojne ter napadajo velikega vezirja Kiamil pašo. Vojna stranka pripravlja velike politične demonstracije. Kljub temu smatrajo politični krogi, da se bo Kiamil paša odločil vstreti zahtevam veselih in potlačil opozicijo z vsemi sredstvi. Kiamil paša hoče odstraniti iz Carigrada garnizijo in jo nadomestiti z zvestim vojaštvom Catalde. Porta, Ildic kiosk, palača bivšega sultana Abdül Hamida in javna poslopja so vojaško zastražena. Po cestah patrolirajo vojaški oddelki. Mnogo skrbi delajo vladi kurdijski polki, ki vedno iznova zahtevajo, da jih odpošljejo proti sovražniku. Kiamil paša je pripravljen na skrajno.

Odgovorni urednik Radivoj Korene. Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

Mali oglasi.

Prodajalniška oprava se prav ceno prodaja. Ogleda se lahko tekom treh dni pri gospej Češarkovi v Selenburgovi ulici 1.

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice v Ljubljani

obrestuje hranilne vloge po čistih **4³/₄ %** brez odbitka rentnega davka.

Ustanovljena 1. 1881. Rezervni zaklad nad K 800.000. Ustanovljena 1. 1881.

Svarilo!

Koder se prodajajo ponaredbe, naročite pristni

FLORIAN

naravnost od izdelovalnice pod naslovom:

Rastlinska destilacija
"FLORIAN"
v Ljubljani.

A. Kje pa pustite brusiti svoje nože in škarje?

B. Pri gosp. Ivanu Kraigherju. On je fin umetni brusar. Tudi se dobi pri njem vsakovrstno zelo dobro blago. Obiščite ga, stanuje v Ljubljani, Židovska ulica št. 3.

Najfinejši **ŠPIRIT**

iz žita oddaja na debelo od 60 litrov naprej po nizki tovarniški ceni veležanjarna

M. ROSNER Co.

v Ljubljani, poleg pivovarne „UNION“.

Odda se:

Za februarjev termin 1913:

lep, velik lokal

pripraven za trgovino, odvetniško pisarno itd. v dobri legi mesta.

Za februarjev termin 1913:

lokal za trgovino

v najlepši in tudi najprometnejši legi mesta.

Za takoj: Užitnine prost

lokal za skladišče

pripraven tudi za delavnico itd., eventualno z uporabo lepega dvorišča.

Različne lokalitete

(šupe) z velikim okolo ležečim prostorom, pripravno za stavbenike ali sploh za obrtnike, ki rabijo velika skladišča tudi na prostem.

Natančneje se poizve:

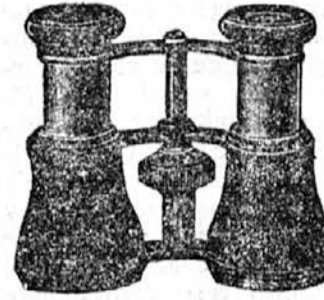
v pisarni št. 12 v hotelu pri „Maliču“, nasproti glavne pošte.

FR. P. ZAJEC

Ljubljana, Stari trg št. 9

priporoča kot prvi slovenski izprašani in oblastveno koncesionirani optik in strokovnjak svoj

optični zavod.

Dalnogled, toplomere, in zrakomere vseh vrst.

Očala, ščipalniki natančno po zdravniškem receptu.

Cenike pošiljam na zahtevo zaštonj in poštne prosto.

Posebna specialiteta likerija

Posebna specialiteta likerija

Tvrška Bilina & Kasch nasl.

M. Schubert

Ljubljana, Židovska ul. 5

Priporoča svojo veliko zalogo glaze in raznovrstnih drugih rokavic, modno blago, parfumerijo, galanterijo, ročna dela, izdelovanje vseh vrst prevlečenih gumbov, kakor tudi vse potrebščine kilne pasove, ravnodržalce itd. po najnižjih cenah. Snaženje vseh vrst rokavic. Moderna predtiskarija. — Postrežba točna in solidna. — Vnanja naročila se točno izvršujejo.

Radi inventure

prodajam vso zimsko zalogo kostumov, mantiljev, paletojev, jopic, bluz, raglanov, oblek, klobukov in vse drugo blago 50% pod lastno ceno.

„Angleško skladišče oblek“

O. Bernatovič, Ljubljana, Mestni trg št. 5.

Del. glavnic: **Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.** Rez. fond nad K 800.000.

Stritarjeva ulica št. 2, (lastna hiša)

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih

4³/₄ %

Mednarodno spedijsko podjetje
R. RANZINGER, Ljubljana.

Ustanovljeno 1876. Telefon št. 60.

Podjetje za prevoznino ces. kr. priv. juž. železnice. — Carinska agentura c. kr. glavnega carinskega urada v Ljubljani. — Redni nabiralni promet na vse strani. — Reekspedicija in skladišča. — Ekspresni promet obojev. — Transport in shranitev mobilja. — Agentura avstrijskega Lloydja. — Pisarna v mestu: Selenburgova ulica 3. — Centrala in skladišče: Cesta na južno železnico 7. — Podružnica: Glavni carinski urad, južni kolodvor.

Za veselice!

Velika izbira najcenejših raznih krink, kap, klobučkov in drugih pokrival, girland, koriandoli, serpentin in drugih reči. Vse te predmete dajem društvom v komisijsko prodajo, to je, kar se ne razpeča sprejemem po veselici nazaj.

Isto velja za vsa zunanja naročila.

FR. IGLIČ, Ljubljana,

Mestni trg št. 11-12.

Št. 190/V. u.

Razglas.

Podpisani mestni magistrat naznanja mladeničem, rojenim leta 1890, 1891, 1892 in 1893, ki stopijo letos v naborna, odnosno črnovojna leta:

1.) da so v smislu § 34. vojnih predpisov I. del, 1. zvezek

od 27. januarja do 3. februarja

imeniki onih mladeničev, ki pridejo letos k naboru v mestnem vojaškem uradu, Mestni dom, I. nadstropje in v uradnih urah vsakemu na ogled. Kdor opazi kako izpustitev ali napačen vpis, ali ima pomislek proti prošnjam za nabor v bivališču ali za vojne olajšave, naj to pismeno ali ustno naznani tukajšnjemu uradu;

2.) da so v smislu § 8. črnovojnih predpisov

od 27. januarja do 3. februarja

v omenjenem uradu na ogled imeniki domačih in tujih, leta 1894. rojenih, od 1. 1913 črnovojništvu podvrženih mladeničev. Pogreški naj se pismeno ali ustno naznanijo tukajšnjemu uradu.

Mestni magistrat ljubljanski,

dne 9. januarja 1913.

Krojaštvo
Ivan Kersnič
v Ljubljani
Sv. Petra cesta 32, I. nad.
(poleg kavarne „Avstrija“)
najnovejše mode, solidno delo, zmerne nize cene, znano pohvalna postrežba.

Lasne kite

najilnejše kakovosti po 5, 7, 9 in 12 kron — vse vrste lasne podlage in mrežice — barva za lase in brado „Neril“ po 2 in 4 K — toaletne potrebščine — lasulje, brade in druge potrebščine za maskiranje, vse po zelo zmernih cenah priporoča

Štefan Strmoli
brivec in lasničar

Ljubljana, Pod Trančo št. 1,
(vogal Mestnega in Starega trga).

Izdeluje vsa lasničarska dela solidno in okusno. Kupuje zmešane in rezane ženske lasce.

Samo mi prodajamo

turške srečke

na mesečne obroke po 475!!! Vsaka srečka mora zadeti vsaj čistih 240 frankov. Imajo 6 žrebanj vsako leto in igrajo še do leta 1974. — Glavni dobitki po 400.000 in 200.000 frankov! — Prihodnje žrebanje dne 1. februarja 1913.

Clou!! 3 srbske državne srečke iz leta 1888

na mesečne obroke po -- 3 krone --! — Glavni dobitki 100.000, 75.000 in 20.000 frankov.

Različne skupine srečk v vsaki poljubni kombinaciji pod najkulantnejšimi pogoji. — Zahtevajte prospekte!

Zastopstvo „Češke industrijske banke v Ljubljani“.